

Füleki Gábor

Öröklét

Minden-egy létező,
lelkünkben csodái,
folyton megérkező
későbbi s korábbi.

Örök iram rögzül
renden túli rendben,
öröm illan-gördül
isteni egy-kedvben.

Beteljesedése
minden részlegesnek,
mozgó rések vége
tárul véglegesnek.

Felemel és szétold
kristály-gomoly lengve,
végtelen úr-égbolt
világító csendje.

Út

Semlyék, tócsák, nád világa,
fenn a szél zúgása hallik,
egy rossz lépés – már hiába,
sáshad zizzen, összehajlik.

Rőt fény bűg a láthatáron,
hajlik széltől erdő sírva,
átlábolva vízen, sáron,
sivár mezőn leltem sírra.

Kövek, füvek hátrahagyva,
tüzes zenit lángol messze,
rám borul a fák harangja,
egy kidőlt ős főm keresztje.

Három hanton fű tenyészik,
őrzi zöldje holt nyugalmát,
szél borzolja, majd enyészik,
várja vissza parázs hegyhát.

Isten

Fejtsd meg léted,
a kérdést,
mit beléd vet
születésed
s tudata a végnek.

Bonyolult a képlet –
fényes emberlényed
mily hamuból ébredt,
hogy tudattá felfénylett,
s ahogy telnek évek,
lehetősége vetésnek,
arató érlelésnek,
bölc, gazdag termésnek,
érc-kiteljesedésnek;
s e tengertelt élet
ám végül semmivé lesz?
Vagy túlvilági térnek
vidékébe térhetsz,
s e felemelkedésnek
végcélja tényleg
a legfelsőbb lényeg
megismerésének
békéje végleg?

Minderre képes
e csodás emberféreg?
Ha kétled, nézd meg,
itt van benned
az ősegyenlet,
első sejted
honnan eredt meg?
Tán őspocsolya-képlet
összleteként lett
tárt csillogó lényed,
mely végtelenbe réved,
s csodája széles
teremtődésnek,
égmagas-pormélynek,
örökbe-vedlésnek?

S ha a legfelsőbb lénynek,
úgy véled,
eszméje téves,
mert kevésled
s kétled
száz megtévedt,
kiégett hitélet
kivéste,
levitézlett
kétes képet;
mögötte nézd meg,
s ha a tarka, tépett
rongy leégett,
lásd a valódi lényt meg,
a világtér-egészben
végtelen egységet.

Érezd és értsd meg,
ki ő, ura mélynek,
végtelen térnek,
életnek-létnek,
égnek, fénynek,
kiteljesedésnek,
mint egyetlen lényeg,
magva minden lénynek,
kezdetnek s végnek.
Légy hát felébredt
lényként lényeg,
vesd le véges kérged,
a tág végtelen
legyen lényed,
fényben éber élet,
fia földnek s égnek,
lénye
a lényegességnek
s égő világtérnek,
s a Túlba térj meg
betöltve életed-léted.